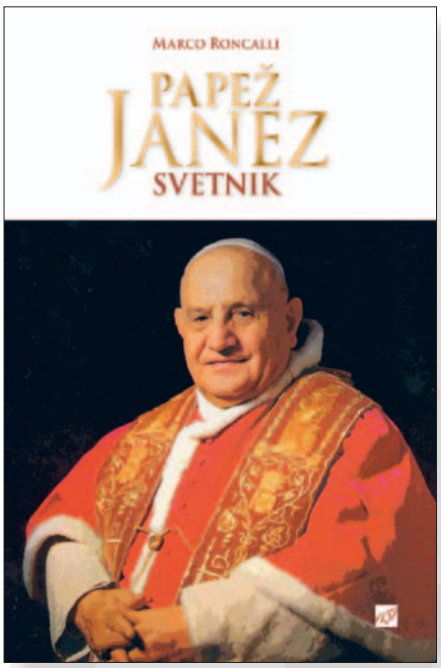

Papež Janez Dobri – vodnik in svetnik

Vpogled v bogato življenje papeža Janeza XXIII. nas pripelje do odkritja ne le njegove izkušnje svetosti, temveč tudi posebne vrline, s katero je lastno svetost imel sicer za cilj, ne pa za doseženo stanje.

Življenje papeža Janeza Dobrega je bilo edinstveno, potopljeno v dva pola: v »Božje stvari« in v »zgodovino«. Življenje, o katerem moramo ponovno brati, in to vsako obdobje tega življenja, pri tem pa moramo narediti veliko korakov nazaj, kajti Janezovo papeževanje, naj bo še tako pomembno za življenje Cerkve 20. stoletja, obsega štiri leta in pol življenja človeka, ki je živel enainosemdeset let in pol. In ko tako še enkrat prepotujemo to krivuljo njegovega človeškega in duhovnega življenja, lahko pri tem odkrijemo marsikaj zanimivega in prepoznamo stalna pola celotnega papeževega življenja, ki ga je zaznamovalo prizadevanje za svetost. Vse svoje življenje je preživel v izpolnjevanju Božje volje, njegov notranji mir je prihajal iz globine duše, ki je bila v skladu z Božjo voljo.

»Papež Janez XXIII. je bil človek z vodstvenimi sposobnostmi, bil je vodnik. Toda vodnik, ki ga je vodil Sveti Duh, čigar glas je poslušal in ubogal. Če sem še natančnejši, bodoči papež Janez je skozi svoje vsakodnevno predajanje Božji volji doživel očiščenje, ki mu je omogočilo, da se je popolnoma ločil od samega sebe in se pridružil Kristusu ter tako dopustil, da je privrela na dan tista svetost, ki jo je Cerkev nato uradno priznala. V tem se skriva resnični izvir dobrote papeža Janeza, miru, ki ga je širil po svetu, v tem so korenine njegove svetosti: v tej njegovi evangeljski poslušnosti.«

Papež Frančišek

Podatki o knjigi

- Naslov: Papež Janez Svetnik
- Avtor: Marco Roncalli
- Prevod: Dean Rajčić
- Urednik: Ivan Mohar
- Cena: 23 €
- Velikost: 135 mm × 210 mm
- Vezava: mehka z zavihi
- Število strani: 208
- ISBN 978-961-278-252-8
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Sozaložnik: Goriška Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2017

Kontakt

Uredništvo
Telefon 01 244 36 70
urednistvo@celjska-mohorjeva.si

O avtorju

Marco Roncalli (1959), pranečak papeža Janeza XXIII., novinar in esejist, odličen poznavalec in avtor pomembnih del o zgodovini Cerkve in kulture 20. stoletja, ki so prevedena v več evropskih jezikov. Kot novinar je sodeloval pri različnih uglednih katoliških časopisih in revijah. Od leta 2010 je predsednik Fundacije papeža Janeza XXIII. v Bergamu in član tamkajšnje akademije ter član nekaterih drugih pomembnih fundacij in ustanov. O svojem svetniškem prastricu je že večkrat pisal, v tej knjigi pa ga predstavlja v vsej njegovi svetniški veličini.

Odlomek iz knjige

PAPEŽ SVETNIK, KI JE HUMANIZIRAL SMRT

Janez XXIII. nas ni učil samo tega, kako je treba živeti, naučil nas je tudi, kako je treba umreti. To trditev najdemo v pismu z datumom 1. junij 1963, ki ga je Raniero La Valle naslovil na človeka, ki je bil ob papežu deset let, na tajnika Lorisa Francesca Capovillo: »Potem ko nas je naš papež učil živeti, nas zdaj uči umreti. In svet se zaveda zaklada, ki ga izgublja.« Ni naključje, da so ponavljali, da je Janez XXIII. humaniziral smrt. Da bi to lahko storil, ni mogel biti »svetnik zase«, svetnik z »skrito svetostjo«, ki jo je gojil v osebnem odnosu z Bogom; oziroma, bolje povedano, ni bil le to.

Njegova svetost je bila predvsem »javna svetost«, ki naj bi ljudem odprla oči, da bi doumeli, kaj resnično velja v življenju in kaj vodi k človekovemu odrešenju. In ta podatek tudi razkriva, da priznanje, ki mu ga je namenil papež Frančišek, ne pomaga njemu, ampak nam, ki smo povabljeni, da sledimo njegovemu »svetilniku, razsvetljujočemu pot, ki nas čaka«, da živimo s ciljem dosegljive svetosti, pri čemer se moramo zavedati, da so kreposti človeške vaje, svetost, vključno z Roncallijevo, pa je v tem, da človek dopusti, da ga oblikuje Bog.

Potrditev njegovega »svetega življenja« nedvomno ostajata njegova smrt, ob kateri je bedel ves svet, in bolniška postelja, ki se je spremenila v oltar. Pri tem ne smemo pozabiti na metaforo o »pripravljenih kovčkih«, ki je zmožna spremeniti slovo v potovanje, v preselitev, ki čaka vsakogar izmed nas, preselitev, s katero se soočimo v zaupanju, potem ko smo ljubili življenje. Prav zato so »vatikanologi«, kot so De Santis, Furno, Zizola, La Valle, Masina in drugi, upravičeno zapisali, da so se »prvi čudeži« zgodili že tedaj. Čudež je bil, da je vsakdo, ki se je prepoznal v papeževem umiranju, doumel, da se za to, da bi znal živeti v svetu v miru z drugimi, mora naučiti umreti v miru s samim seboj in z Bogom, ne da bi pri tem obupal. Čudež so bili tisti tisoči in tisoči pogledov, ki so bili uperjeni v njegovo okno in so postali molitev, tudi v očeh mnogih nevernikov, ali besede, kot so bile tiste, ki jih je 1. junija 1963 naslovil na Capovillo mlad musliman: »Postil sem se tri dni in opravil številne molitve za njegovo svetost. Ta Človek pooseblja telo, duha in dušo božanskega, ki nam ga je mogočni in veliki Bog že od nekdaj hotel poslati […]. Gotov sem, kajti to mi govori moja vera, gotov sem, da se bo človek na koncu prepričal in da bo udejanjil sporočila tega velikega svetnika, ki niso drugega kot prava pot in beseda, zapovedana od Boga.«

(Str. 15–16)